

Uppsala Nya tidning
950118

Malou Berg Den Inre Vägen

Griper och Förundrar

En viktig fråga inför ett så monumentalt religiöst musikaliskt verk som detta är om en obotlig icke troende som undertecknad får ut något av det hela.

Att det i troende kretsar är ett verk av avsevärd betydelse råder det inget tvivel om. Det intressanta är alltså huruvida den musikaliska och rent allmänt kulturella kraften är så stark att verket får en vidare betydelse.

Efter att ha lyssnat på skivan är jag beredd att kapitulera. Den starka övertygelsen i kombination med mycken skicklighet har resulterat i en överväldigande musikalisk upplevelse. Andligt eller inte, den här svällande musikaliska sviten lämnar ingen oberörd.

Malou Berg, boende i Östhammar, har en gedigen musikalisk bakgrund som omfattar det mesta från medverkan i Melodifestivalen till konsertturnéer både i Sverige och USA. Bl a har hennes egna kompositioner belönats i Billboard Song Contest. Vidare har hon tidigare utkommit med flera skivor, senast LP:n Berörd 1988.

Medverkar gör även de djupt meriterade sångarna Olle Persson och Lena Maria Johansson, kören Sacré Chouer och musiker ur Hovkapellet. Arrangör är Anders Ekdahl - en av de mest erfarna på området.

"Stycket", som Malou Berg själv föredrar att beteckna det musikaliska materialet, är 20 sånger skrivna i svit. Det andliga innehållet har förkroppsligats i tre gestalter - Tro, Hopp och Kärlek. Lena Maria Johansson sjunger Tro, Olle Persson Kärlek och Malou själv sjunger Hopp. Sångerna utformas som ett samtal mellan de tre. En sorts andlig interaktion på en väg som kantas av tro och tvivel. De tre rollerna får utgöra prototyper för oss människor i den dagliga grubblande kampen om de yttersta värderingarna.

Det är en spännande vandring vi får ta del av. Sångerna som är föredömligt korta och lättillgängliga är elegant hopflätade till en imponerande helhet. Tacksamt noterar jag att den religiösa retoriken är balanserad. Det vilar en föredömlig känsla av klädsam anspråkslöshet när det gäller själva trosfrågorna. Någon ryggdunkande mission i stor stil är det aldrig någonsin fråga om.

Många av sångerna är nästan outhärdligt vackra. Som garvad storkonsument av musik blir man både gripen och förundrad. Grundtonen är gospelns, men den är ite så väl artikulerad som man kunde förmoda. Här har vi en av förklaringarna till det helgjutna resultatet. Vi slipper det vanliga tillkortakommandet gentemot den svarta gospelns alla överlägsna förutsättningar vad gäller temperament och inlevelse.

Musiken är minutiöst producerad och alla inblandade gör professionella insatser. Men mest är det naturligtvis Malou Bergs eget verk. Förutom det märkliga i att skriva text, musik och körarrangemang sjunger hon bäst av alla. Stämman skimrar inte bara av akademisk oantastlighet, utan också av värme, livserfarenhet och den övertygelse som gjort ett sådant här verk möjligt.

Benny Persson

[Tillbaka](#)